

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de avocatul Alexandru Pagu în interesele SRL „Nagoltrans”,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Nagoltrans” împotriva lui David Botnari, cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 21 ianuarie 2025 a Curții de Apel Centru

(Dosarul nr. 2ra-637/25

NR. PIGD 2-22002568-01-2ra-22092025)

Recursul este vădit neîntemeiat în temeiul art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă. Dezacordul recurentului cu decizia contestată nu constituie temei de casare a acesteia.

Au examinat anterior cauza judecătoreii:

Judecătoria Hîncești, sediul central, jud. I. Dadu,
Curtea de Apel Centru, jud. M. Anton, D. Dulghieru, C. Roșca

05 iunie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de avocatul Alexandru Pagu în interesele SRL „Nagoltrans”,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Gheorghe Stratulat,

Ion Munteanu, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 10 ianuarie 2022, SRL „Nagoltrans” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui David Botnari, prin care a solicitat încasarea din contul pârâtului a prejudiciului material în sumă de 16.471 lei și a cheltuielilor de judecată compuse din taxa de stat – 495 lei, expedierea telegramelor – 165 lei, evaluarea prejudiciilor – 200 lei și cheltuieli de asistență juridică – 3.000 lei.

2. În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, la 3 ianuarie 2019, a încheiat cu David Botnari contractul de locațiune a automobilului de model Volkswagen Golf, cu n/î XXX XXX. Potrivit pct. 3.1 din contract, automobilul a fost transmis pârâtului în locațiune pentru un termen de 5 zile, începând cu 3 ianuarie 2019 și până la 8 ianuarie 2019, iar conform pct. 4.1 din contract, prețul chiriei pentru o zi a fost stabilit în mărime de 400 lei.

3. Reclamanta a susținut că automobilul s-a aflat în posesia și folosința pârâtului în perioada 3 ianuarie 2019–8 ianuarie 2019, iar la restituire acesta prezenta deteriorări vizibile, fapt confirmat prin procesul-verbal de restituire a automobilului din 8 ianuarie 2019, semnat de ambele părți contractante.

4. Totodată, reclamanta a invocat că, potrivit pct. 5.4 și 9.2 din contract, locatarul avea obligația de a restitui automobilul la expirarea termenului contractual în starea în care acesta i-a fost transmis, iar în caz contrar, să repare prejudiciul cauzat.

5. Potrivit raportului de evaluare a pagubei nr. 175/01A din 23 ianuarie 2019, întocmit de SRL „Expert-Auto Plus”, valoarea prejudiciului material cauzat prin deteriorarea automobilului constituie suma de 16 471 lei, necesară pentru efectuarea lucrărilor de reparație. Reclamanta a mai menționat că pârâtul a fost citat prin telegramă pentru a participa la examinarea automobilului, însă nu s-a prezentat la data stabilită.

6. La 1 noiembrie 2019, reclamanta a expediat în adresa pârâtului o notificare prin care l-a somat să achite prejudiciul material cauzat, însă acesta nu a executat benevol obligația de plată.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

7. Prin hotărârea din 19 octombrie 2023 a Judecătoriei Hîncești, sediul central, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de către

avocatul Pagu Alexandru în interesele SRL „Nagoltrans” împotriva lui David Botnari cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

8. La 3 mai 2024, avocatul Pagu Alexandru în interesele SRL „Nagoltrans” a declarat apel împotriva hotărârii din 19 octombrie 2023 a Judecătoriei Hîncești, sediul central, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

9. Prin decizia din 21 ianuarie 2025 a Curții de Apel Centru, s-a respins apelul declarat de SRL „Nagoltrans”, reprezentată de avocatul Pagu Alexandru, și s-a menținut hotărârea din 19 octombrie 2023 a Judecătoriei Hîncești, sediul central.

10. În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că, la 3 ianuarie 2019, între SRL „Nagoltrans” și David Botnari a fost încheiat contractul de locațiune a automobilului de model Volkswagen Golf, n/î XXX XXX, potrivit căruia reclamanta a transmis pârâtului automobilul în folosință și posesie temporară, iar plata locațiunii pentru o zi a fost stabilită în mărime de 400 lei.

11. Curtea de Apel a constatat că, la aceeași dată, a fost întocmit actul de predare a automobilului, prin care s-a confirmat că SRL „Nagoltrans” a transmis automobilul către David Botnari, fiind menționat că acesta se afla în stare tehnică bună.

12. Totodată, instanța de apel a reținut că, potrivit procesului-verbal de restituire din 8 ianuarie 2019, David Botnari a restituit automobilul către SRL „Nagoltrans”, iar în act s-a indicat că automobilul prezenta o deteriorare vizibilă, și anume roata deformată, care urma să fie înlocuită cu una nouă.

13. Curtea de Apel a mai reținut că, potrivit raportului de evaluare a pagubei nr. 175/01A din 23 ianuarie 2019, întocmit de SRL „Expert-Auto Plus”, suma totală a prejudiciului material indicată de reclamantă constituia 16 471 lei.

14. Analizând circumstanțele cauzei, instanța de apel a apreciat ca fiind întemeiat raționamentul primei instanțe privind respingerea acțiunii, reținând că reclamanta nu a demonstrat cauzarea prejudiciului material de către pârât.

15. În acest sens, Curtea de Apel a menționat că, la momentul predării automobilului, în procesul-verbal de predare s-a indicat doar în mod general că automobilul este transmis în stare tehnică bună, fără a fi descrisă detaliat starea acestuia și fără a fi indicate eventualele deteriorări sau lipsuri existente la acel moment.

16. De asemenea, instanța de apel a constatat existența unor divergențe între procesul-verbal de restituire a automobilului și actul de examinare, respectiv raportul de evaluare a pagubei. Astfel, în procesul-verbal de restituire a fost indicată deformarea unei singure roți, fără identificarea acesteia, în timp ce în actul de

examinare și raportul de evaluare au fost menționate deteriorări la patru jante, patru anvelope și la panoul lateral spate stânga.

17. Curtea de Apel a reținut că deteriorările menționate în actul de examinare și în raportul de evaluare nu se regăsesc integral în procesul-verbal de restituire a automobilului, iar la materialele cauzei nu se conțin probe care să confirme starea vizibilă exterioară a automobilului la momentul predării acestuia către pârât.

18. Instanța de apel a concluzionat că SRL „Nagoltrans” nu a demonstrat faptul că deteriorările invocate nu existau la momentul predării automobilului către pârât și că acestea au fost produse anume în perioada în care automobilul s-a aflat în posesia și folosința acestuia.

19. Totodată, Curtea de Apel a reținut că prin cererea de apel nu au fost prezentate probe care să combată constatările primei instanțe, apelanta reiterând, în esență, circumstanțele expuse în cererea de chemare în judecată.

20. Prin urmare, instanța de apel a considerat neîntemeiate argumentele apelantei și a concluzionat asupra legalității hotărârii primei instanțe, menținând soluția de respingere a acțiunii.

21. Subsecvent, Curtea de Apel a apreciat ca fiind neîntemeiate și cerințele reclamantei privind compensarea cheltuielilor de judecată, acestea fiind cerințe accesorii care urmează soarta cerinței principale.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS ȘI SOLICITĂRILE RECURENTULUI

1. La 2 septembrie 2025, SRL „Nagoltrans”, reprezentată de avocatul Pagu Alexandru, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 21 ianuarie 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a hotărârilor contestate și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

2. În motivarea recursului, recurenta a invocat că hotărârile instanței de fond și instanței de apel sunt neîntemeiate, arbitrare și în contradicție cu circumstanțele cauzei, fiind bazate pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor. Recurenta a susținut că instanțele nu au aplicat normele de drept material incidente, și anume normele Codului civil referitoare la răspunderea contractuală, deși între părți au existat raporturi contractuale rezultate din contractul de locațiune a automobilului.

3. Recurenta a menționat că instanțele au aplicat eronat normele privind răspunderea delictuală, deși, în opinia sa, litigiul urma să fie examinat prin prisma raportului contractual dintre părți. Aceasta a subliniat că David Botnari, în calitate de locatar, avea obligația de a executa contractul de locațiune, iar drepturile și obligațiile părților rezultau atât din contractul încheiat, cât și din normele Codului civil aplicabile raporturilor de locațiune.

4. În acest sens, recurenta a susținut că, potrivit contractului de locațiune din 3 ianuarie 2019, David Botnari a primit automobilul de model Volkswagen Golf, n/î

XXX XXX, în stare tehnică bună și fără deteriorări, fapt confirmat prin procesul-verbal de predare a automobilului, semnat de ambele părți.

5. Totodată, recurenta a invocat că, potrivit procesului-verbal de restituire din 8 ianuarie 2019, automobilul a fost restituit cu deteriorări vizibile, actul fiind semnat de ambele părți contractante. În opinia recurenteii, prin semnarea procesului-verbal de restituire, David Botnari a confirmat starea în care automobilul a fost restituit și deteriorările indicate în act.

6. Recurenta a mai menționat că pct. 5.4 din contractul de locațiune prevedea obligația locatarului de a restitui automobilul închiriat la expirarea termenului contractual în starea în care acesta i-a fost transmis, iar pct. 9.2 din contract stabilea obligația locatarului de a repara prejudiciul material cauzat locatorului în cazul restituirii automobilului într-o stare înrăutățită.

7. Prin urmare, recurenta a susținut că repararea prejudiciului constituia o obligație contractuală asumată de David Botnari prin semnarea contractului și a actelor de predare-primire/restituire a automobilului, iar instanțele au apreciat greșit raportul juridic dedus judecății, ignorând natura contractuală a obligației invocate.

8. Recurenta a criticat concluziile instanțelor inferioare privind lipsa probării prejudiciului, susținând că acestea sunt rezultatul unei aprecieri subiective și neîntemeiate a probelor. În special, a invocat faptul că procesele-verbale din 3 ianuarie 2019 și 8 ianuarie 2019 întrunesc condițiile unui act juridic civil, confirmă raportul juridic de locațiune și nu au fost combătute prin alte probe.

9. De asemenea, recurenta a susținut că instanțele au pus nejustificat la îndoială semnăturile, ștampilele, locul și data întocmirii proceselor-verbale de predare și restituire a automobilului, asumându-și, în opinia acesteia, un rol care nu le revenea în lipsa administrării unor probe corespunzătoare.

10. Recurenta a mai invocat că instanțele nu au apreciat cumulativ probele administrate și nu au răspuns efectiv argumentelor esențiale formulate, inclusiv celor referitoare la aplicarea normelor privind răspunderea contractuală, obligațiile locatarului și efectele contractului de locațiune.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

11. Art. 431 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători”.

12. Art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

13. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se

schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen; d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

14. Art. 442 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatragerea în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.

(2) În recurs nu pot fi administrate noi probe, cu excepția celor care dovedesc cheltuielile de judecată și despăgubirile menționate la art. 372 alin. (3). Aprecierea probelor dată de prima instanță și de instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeinic art. 432 alin. (1) lit. e) sau în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului, prevederile art. 372 se aplică în mod corespunzător”.

15. Art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat”.

16. Art. 440 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților”.

MOTIVAREA INSTANȚEI

17. Cu referire la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată reține că decizia contestată a fost comunicată recurentei și avocatului acesteia prin intermediul poștei electronice la 23 iulie 2025, astfel că recursul a fost declarat în termenul prevăzut de art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

18. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și art. 432 din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție verifică legalitatea deciziilor instanțelor de apel prin prisma temeiurilor prevăzute de lege, iar potrivit art. 433 alin. (1) lit. f), recursul este inadmisibil dacă este vădit neîntemeiat.

19. Potrivit cadrului legal și jurisprudenței constante, recursul nu constituie o a treia jurisdicție de fond, ci o cale extraordinară de atac destinată examinării legalității hotărârii instanței de apel în limitele erorilor de drept invocate. Prin urmare, simplele critici referitoare la aprecierea probelor sau dezacordul față de concluziile instanței inferioare nu pot fundamenta admisibilitatea recursului.

20. Analizând motivele invocate de SRL „Nagoltrans”, Completul de judecată constată că acestea vizează, în esență, dezacordul recurenței cu modul în care instanțele inferioare au apreciat probele administrate și au stabilit lipsa demonstrării prejudiciului solicitat spre încasare.

21. Recurența susține că instanțele au aplicat eronat normele privind răspunderea delictuală, deși între părți au existat raporturi contractuale izvorâte din contractul de locațiune a automobilului. Totuși, acest argument nu este de natură să determine admisibilitatea recursului, în condițiile în care soluția de respingere a acțiunii a fost fundamentată, în esență, pe constatarea că reclamanta nu a demonstrat existența prejudiciului în cuantumul pretins și legătura acestuia cu perioada în care automobilul s-a aflat în posesia pârâtului.

22. Completul de judecată reține că instanța de apel a analizat contractul de locațiune din 3 ianuarie 2019, actul de predare a automobilului, procesul-verbal de restituire din 8 ianuarie 2019, precum și raportul de evaluare a pagubei nr. 175/01A din 23 ianuarie 2019. Instanța de apel a constatat că, la momentul predării automobilului, în actul de predare s-a indicat doar în mod general că automobilul a fost transmis în stare tehnică bună, fără o descriere detaliată a stării acestuia și fără indicarea expresă a eventualelor deteriorări sau lipsuri.

23. Totodată, instanța de apel a reținut existența unor neconcordanțe între procesul-verbal de restituire și raportul de evaluare a pagubei. Astfel, în procesul-verbal de restituire a fost indicată deformarea unei singure roți, fără identificarea acesteia, în timp ce în actul de examinare și în raportul de evaluare au fost menționate deteriorări la patru jante, patru anvelope și la panoul lateral spate stânga.

24. În aceste circumstanțe, instanța de apel a concluzionat că SRL „Nagoltrans” nu a demonstrat că deteriorările indicate în raportul de evaluare, în special cele care nu se regăsesc în procesul-verbal de restituire, au fost cauzate de pârât în perioada executării contractului de locațiune.

25. Completul de judecată consideră că această concluzie nu poate fi calificată drept arbitrară și nici ca fiind bazată pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor. Instanța de apel a expus motivele pentru care a considerat că probele prezentate de reclamantă nu confirmă suficient existența prejudiciului în cuantumul solicitat și legătura acestuia cu fapta imputată pârâtului.

26. Argumentul recurenței potrivit căruia procesul-verbal de restituire a fost semnat de pârât nu schimbă concluzia instanței de apel. Semnarea procesului-verbal confirmă faptul restituirii automobilului și consemnarea unei deteriorări vizibile, însă nu probează, prin ea însăși, existența tuturor deteriorărilor indicate ulterior în raportul de evaluare și nici întinderea prejudiciului pretins în sumă de 16.471 lei.

27. De asemenea, critica recurenței referitoare la faptul că instanțele ar fi pus la îndoială semnăturile și ștampilele aplicate pe procesele-verbale nu demonstrează existența unui temei de admisibilitate a recursului. Aceste constatări au fost redată de instanțe în contextul aprecierii ansamblului probator, însă soluția de respingere a

acțiunii a fost determinată de lipsa probării suficiente a prejudiciului, a întinderii acestuia și a legăturii dintre deteriorările invocate și perioada locațiunii.

28. Invocarea de către recurentă a art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă este neîntemeiată, întrucât din conținutul deciziei contestate rezultă că instanța de apel a analizat probele administrate, a verificat argumentele apelului și a explicat motivele pentru care a menținut soluția primei instanțe. Faptul că recurenta nu este de acord cu aprecierea probelor nu echivalează cu existența unei hotărâri arbitrare sau cu o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

29. Nici invocarea art. 432 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă nu este justificată. Recurenta nu a demonstrat că interpretarea legii din decizia contestată ar fi contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție, ci a reiterat argumentele privind aplicarea normelor răspunderii contractuale și obligațiile locatarului rezultate din contractul de locațiune.

30. Completul de judecată reține că, chiar și în ipoteza examinării cauzei prin prisma raportului contractual de locațiune, reclamanta avea obligația de a demonstra existența prejudiciului, întinderea acestuia și legătura dintre deteriorările pretinse și executarea contractului de către pârât. Or, instanțele inferioare au constatat că aceste elemente nu au fost probate în mod suficient.

31. Prin urmare, argumentele recurente nu pun în evidență o eroare de drept relevantă pentru admisibilitatea recursului, ci urmăresc o nouă examinare a fondului cauzei și o reapreciere a probelor, aspecte care excedează limitelor controlului exercitat de instanța de recurs.

32. În aceste condiții, Completul de judecată constată că recursul declarat de SRL „Nagoltrans” nu conține critici apte să demonstreze existența vreunui dintre temeiurile prevăzute de art. 432 din Codul de procedură civilă.

33. Prin urmare, recursul este vădit neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil.

34. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Declară inadmisibil recursul depus de SRL „Nagoltrans”, reprezentată de avocatul Pagu Alexandru, împotriva deciziei din 21 ianuarie 2025 a Curții de Apel Centru.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător	/semnătură/	Stela Procopciuc
Judecători	/semnătură/	Gheorghe Stratulat
	/semnătură/	Ion Munteanu